Any II - III Epoca - N.° 44 Redacció i Administració: Alt de Sant Pere, 29, pral.-Barcelona-Tel. 22442 7 de maig de 1932

JUSTICIA SOCIAL

PREU: 15 CTS.

Els que digueren: "Viva Cuba española", criden ara: "Viva Cataluña española"

ORGAN DE LA UNIÓ SOCIALISTA DE CATALUNYA

Provocant la guerra civil

El Imparcial, diari monàrquic de Madrid, ha publicat un número extraordinari. Tot ell és una provocació a la guerra civil.

Leit motiv de l'exemplar: «Españoles, guerra al Estatuto». I això amb titulars grosses vermelles de sang.

Opinen els homes més representatius de l'Espanya borbònica: Romanones, Luca de Tena, Melquiades Álvarez, Alba, Royo Villanova, i de l'Espanya monipodesca: Emiliano Iglesias.

I per a repetir el visca sagnant i purulent de les darreries del segle XIX: «Viva Cuba española», treient Cuba i posant-hi Catalunya: «Viva Cataluña española».

L'ofensiva és crua i troglodítica. Més troglodítica per trobar-se en l'avantguarda l'inventor de l'adjectiu: Miguel de Unamuno. És síntesi i expressióde la tradició espanyola borbonitzada. I és una crida als baixos instints imperials que la monarquia i el catolicisme conrearen en la pagesia famolenca i analfabeta i en els «señoritos» ganduls i amorals.

És, alhora que un atac a fons contra Catalunya, una càrrega de dinamita contra la República. La reacció vol, costi el que costi, inundar en sang la República. Va valer-se primer del revolucionarisme infantil de certs líders obrers. I es val, ara que aquest suport s'ha esfondrat, d'un enverinament criminal del problema català, bo i sabent que Catalunya no es resignaria a una traïció de les Corts Constituents.

I en incitar a la guerra civil, somia amb les possibilitats d'una restauració damunt la sang de germans.

Però, no reixirà la maniobra reaccionària. Volem creure-ho. Necessitem creure-ho.

La primera República va ganivetar-se ella mateixa en imposar un unitarisme imperial. ¿Com ha de reincidir la segona República?

Perquè això succeïs, caldria que tots el homes, que tots els partits veritablement republicans· socialista, radical-socialista, Acció republicana, fossin cecs i sords, o monstruosament insincers, negació dels ideals que els noms i els programes suggereixen i afirmen. Aquest és el nus de la qüestió. I no és de creure que el deslliguin o el tallin els reaccionaris.

Aquest Primer de Maig

Aquest Primer de Maig català ha estat una magnífica diada. La Festa del Treball ha resultat una veritable festa de l'obrer, una comunió germanívola de tot l'obrerisme. Les característiques que el nostre company M. Serra i Moret assenyalava en el seu article aparegut la setmana passada, les ha presentades el Primer de Maig de 1932 a Catalunya; d'altres terres ibèriques i de països més llunyans no podem dir el mateix; no hi ha hagut aquelles notes de ciutadania i de pacifisme essencials de la diada. Al nostre poble, la festa hauria tingut una brillantor exemplar si no s'hagués fet l'excessiva exhibició de forces governamentals a Barcelona.

L'obrer català, en la seva diada, ha demostrat saber el que es feia, ha palesat als ulls de tothom que ell té el just coneixement del significat de la festa, que la seva puixança no es malgasta en aldarulls estèrils, que el Primer de Maig se celebra amb un alt sentit cívic per a avergonyir més el capitalisme. Les forces burgeses, doncs, han quedat decepcionades; la capacitació que la massa obrera demostrà diumenge passat prepara el camí al nostre triomf, més pròxim o més remot.

Aquesta capacitació, aquest sentit de la responsabilitat, es veié més clar encara en els parlaments dels oradors de gairebé tots els actes. De la república ençà, els obrers ens havíem llançat a una insensata lluita, no ja pugna, entre nosaltres mateixos per qüestions secundàries d'ideologia. Ara, al cap d'un any, ens adonem de l'error. Ens plau que així sigui, i ens plau més que s'hagi esdevingut en la Festa del Treball.

El rècord de la diada se l'emportà la nostra Unió Socialista de Catalunya. Una quarantena d'actes — entre dissabte i diumenge, alguns el divèndres dia 29—va celebrar el nostre partit. La veu dels homes de la U. S. C. ressonà per tot Catalunya, explicant la significació de la gran diada i predicant les doctrines marxistes. Des de la capital fins a llunyans poblets, milers i milers de persones escoltaren les paraules vehements, ungides de justícia del que en podríem dir la nostra "brigada de xoc"; si als ja convençuts els portàrem un major entusiasme, foren molts els qui se sentiren guanyats pel socialisme gràcies a la nostra veu.

El Primer de Maig d'enguany ha dit a tothom quina és la organització de la U. S. C. i la disciplina dels seus afiliats. Cap altra institució obrerista, ni la C. N. T., ha aconseguit un esclat com el de la U. S. C.

La característica rellevant dels nostres actes, especialment a les ciutats foranes i pobles, ha estat l'animació.

Cal que l'esperit que unànimement imperà en la Festa del Treball no es desviï, és necessari aprofitar-lo en interès del proletariat de Catalunya i del seu triomf, en harmonia amb la victòria del proletariat internacional.

PROBLEMES DEL NOSTRE TEMPS

A Gabriel Alomar

I. L'ESTÚPID SEGLE DINOVÈ

Un reaccionari escriptor francès, amant de la paradoxa, que un dia l'*snobisme* va posar de moda entre la joventut saberuda de la nostra terra (he esmentat Léon Daudet), en un llibre poc afortunat qualificava el passat segle de: *L'estúpid segle dinovè*.

Crec, ben altrament—i m'atreveixo a encarar la modèstia de la meva opinió amb la de l'agosarat pamfletista parisenc, perquè sé que vaig ben acompanyat—que, a desgrat de tot, el segle darrer quedarà assenyalat com un dels més grans de la història.

D'una part, en el seu transcurs, s'ha consagrat aquest meravellós maridatge de la *ciència* i la *tècnica*, la fecunditat del qual arriba en els dies presents a tan inimaginats límits que han superat la nostra capacitat admirativa. D'altra part, també durant el seu transcurs, i en produir-se el maquinisme, ha fet la seva aparició en el món el *proletariat*, com a collectivitat social amb consciència de classe. Durant el segle dinovè, doncs, s'ha plantejat aquest enorme problema anomenat social, que ja commou les totals entranyes del món i que és, des d'ara, l'anunci i la fermança d'un nou estil de vida millor que el nostre, en el qual l'home, emancipat ja d'opressions espirituals, podrà a la fi—tal volta, novament—evadir-se de l'aclaparadora *tirania de les coses*. No hi ha en aquesta afirmació, a primer cop d'ull un xic atrevida, estirabots de petit profeta ni dogmatismes d'home de partit. La Humanitat—així com els seus diversos grups nacionals—ha pogut viure durant segles i segles ignorant els seus propis problemes, com ignorava, per exemple, l'encenedor automàtic i la màquina d'afaitar (i esmento aquests exemples per a no citar l'anestèsia local, l'endocrinologia o la radiodifusió). Però la Humanitat i les nacions, una volta plantejats, en un any o en deu segles—és igual—han anat resolent tots els problemes morals que anaven prenent cos en llur consciència. I encara sembla, com si en aquesta capacitat que té l'home per al joc (és a dir, per tot allò que no és immediatament necessari per a la satisfacció de necessitats materials), i com si fos una mena d'impulsió tròfica del seu esperit, exacerbada en les individualitats selectes, s'afanyi de vegades en la invenció de problemes nous, per tal d'atènyer el plaer, sobrehumà, de poder resoldre'ls.

II. INDIVIDUALITAT, NACIONALITAT I UNIVERSALITAT

En l'ordre polític és probable que sobresortint per damunt d'altres modalitats peculiars, vegi l'historiador futur la caracterització del passat segle en dues creacions simultànies de contradictòria apariència.

Per una banda, amb la iniciació de la democràcia i la intervenció de l'opinió pública en el regiment dels pobles, un moviment *centrípet* traduït pel despertar de les velles nacionalitats i la individuació dels Estats moderns — en correspondència més o meys harmònica amb les característiques ètniques i les realitats històriques — i, per altra banda, una irradiació *centrífuga*, manifestada, per primera volta al món, en l'adveniment d'una veritable consciència internacional o *catòlica*, en el sentit etimològic de la paraula, fet pel qual Alfred Oriani ha pogut afirmar que la *Història Universal* no ha començat pròpiament fins el segle dinovè.

Així veiem que la metafísica que sorgeix de l'idealisme kantià a començament del segle, com Ruggiero ha assenyalat agudament, s'acusa per la consciència del propi caràcter històric i del concret subjectivisme del seu desenvolupament, abandonant el *buit universalisme* i la *idealitat abstractament humanitària* que caracteritzava la filosofia illuminística anterior. Les posicions, per exemple, de Renan i de Renouvier, *tesi* i *antitesi*, en front el problema central de la filosofia, contradictòries i antagòniques des del punt d'albir estricte de l'individu, s'agermanen en una *síntesi* superior en bifurcar l'esguard des de dos camps de visió distints: *humanitat* i *individu*. Assolim així una visió estereoscòpica de tres dimensions.

Universalitat i *individualitat* no són ja idees antitètiques, sinó una sola i mateixa cosa, esguardada des de dos punts diferents. Car solament en el procés de la pròpia individuació — mal fonent-se l'ànima individual en l'abisme profund i caòtic de l'ànima multitudinària — l'esperit es retroba a si mateix i copsa aleshores la seva veritable valor universal. L'originalitat no comença fins que l'home no parla d'ell mateix, en la pròpia llengua.

R. CAMPALANS

Cap de la columna de la U. S. C. que s'incorporà a la magnífica manifestació pro Estatut

LA SETMANA POLITICA

A les acaballes del faisme cent per cent

Donem en un altre lloc els principals paràgrafs del manifest de les Federacions sindicals de Lleida, Girona i Tarragona. L'acta d'acusació no pot ésser més categòrica i és, alhora, una confirmació plena del que hem vingut dient a JUSTICIA SOCIAL contra els irresponsables del faisme 100 %.

Si aquest manifest prova la desintegració de la C. N. T. monopolitzada pels irresponsables i suspectes faistes 100 %, el report oficial presentat al Ple de Sabadell prova, també, la seva descomposició moral arreu de Catalunya. Se suposa en aquest report:

Que Catalunya deu a la C. N. T. "regional", 105.000 pessetes.

Que Catalunya deu al Comitè Nacional, 150.000 pessetes.

Que molts pocs obrers catalans varen pagar la pesseta acordada per a ajudar a *Solidaridad Obrera.*

Que gairebé cap obrer català paga el cèntim setmanal acordat per a eixugar el dèficit de *Solidaridad Obrera.*

Val a dir que, pràcticament, no existeix ja a Catalunya la C. N. T. De no haver-hi altres elements de judici en tindríem prou amb el fracàs absolut del 2 de maig.

Existeixen, a Barcelona, quadros sindicals.

Existeixen, fora de Barcelona, forts sindicats.

Però, de fet, ja no hi ha cotitzants de la C. N. T.

O en tan migrada quantitat, que no compta.

Les acaballes de la trista i fosca aventura faista són una lliçó de coses al proletariat català, i una mena de plebiscit.

Volem dir, en primer terme, que la "gimnàstica revolucionària" (amb la sang dels altres) ja no convenç el proletariat català.

Volem dir, en segon terme, que el proletariat català s'ha emancipat ja del verbalisme eixorc.

Volem dir, a més, que el proletariat català ja n'està cansat dels comptes bruts i de literatura analfabeta.

Però, el desastre del faisme 100 %, si merescut i falaguer, augmenta la responsabilitat dels nostres militants.

Cau el faisme 100 % i deixa, com herència, un món obrer desarticulat i desmoralitzat, impotent per a resistir l'ofensiva patronal cada dia més ferma i cada hora més enfortida pel govern civil i els organismes oficials, plens, encara, d'emboscats de la dictadura.

Cal, doncs, treballar a fons i sense refusar sacrificis per aixecar la moral proletària i revifar l'esperit sindical.

Però, cal fer-ho tenint com a guiatges severs, inflexibles—de vegades, el fanatisme és necessari—, aquests:

Evitar que el proletariat caigui de mans del faisme 100 % en les del faisme 99 %. Això seria reivindicar el cicle vergonyós.

Evitar que el proletariat passi del faisme al comunisme, roig o aigualit. Que amb això, tornaria a ésser conill d'experimentació.

Aconseguir, sigui com sigui, que el proletariat català s'estructuri segons les normes de la democràcia sindical i per a la lluita econòmica amb total neutralitat política i filosòfica: pel camí dels comptes nets i d'efectiva responsabilitat.

La guerra civil

A les esglésies es reparteixen unes fulles de contingut i d'intencions criminals. L'església catòlica demana, en elles, als seus fidels que "se opongan resueltamente" a les lleis de la República, però, en oposar-s'hi, "cumplan su deber si es preciso hasta el martirio". El llenguatge és clar i tothom l'entén.

Tothom, menys el governador civil, que no sent sinó els esgarips ja inofensius del "comunismo libertario".

¿No ha servit de res l'experiència d'Anguera de Sojo?

¿O, fatalment, el govern civil ha de finir-se com va començar: amb vilipendi?

Un pedant

A Barcelona hi ha un senyor Fuk, corresponsal de *Luz,* el diari de la "cordial comprensión" que volgué acabar amb les nostres reivindicacions per esgotament, que s'especialitza en les admonicions pedants i ben lligades, segurament, al gir mensual.

Aquest senyor, comentant la magnífica manifestació pro Estatut, en la qual el grup de la U. S. C. va ésser tan ovacionat, ha dit: "Yerran quienes crean que los participantes en la manifestación del domingo pro Estatuto dieran su adhesión a pancartas extremistas, aunque las suscribiera alguna agrupación política. Precisamente, porque los extremismos eran preconizados por fuerzas políticas que, paradójicamente, no tienen ninguna en Cataluña. Además, a algún diputado de la "Unió Socialista de Catalunya", que niega terminantemente que sea nacionalista, le será muy difícil compaginar su extremismo con su actuación habitualmente moderada, según ha evidenciado en alguna conferencia dada en Madrid."

La intenció verinosa del senyor Fuk és clara. Vol ferir a la Unió Socialista de Catalunya, presentant-la com una agrupació cridanera, i a un dels seus homes, a Campalans. L'extremisme nostre que esverà el senyor Fuk i agradà tant al poble, el reflectia la pancarta que deia: "La Unió Socialista de Catalunya, per l'Estatut, primer pas per a la República Socialista Catalana." Es veu que per al senyor Fuk la U. S. C. és extremista, en manifestar-se partidària d'una Catalunya socialista. ¿O ha cregut que en dir "República Socialista Catalana" va fer la U. S. C. una declaració separatista? Ben segur que ha d'ésser això, car intel·ligència i pedanteria no lliguen.

Doncs sàpiga el senyor Fuk que, en socialista, pot parlar-se de República catalana, de República basca, de República gallega, de tantes repúbliques com es vulgui, sense rompre la unitat peninsular. ¿O ignora, com un Fabra Ribas qualsevol, que existeix ja a la terra una Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, la U. R. S. S.?

I a l'amic Campalans, no cal que el sermonegi. No ho demana, ni ho necessita. De nacionalista no n'és, com tampoc la U. S. C. Però és socialista de cap a peus, pecat suficient per a indignar un assalariat de la burgesia.

I un jesuïta

Aquest és el famós Manuel Brunet, de l'afer Brunet-Ragasol-Bloch. N'ha donat una altra prova comentant les eleccions franceses. Ha escrit: "El Càrtel va durar poc, el temps just de buidar la caixa—cosa natural havent-hi socialistes—i d'arruinar el franc."

L'acusació és totalment imbecil. Cosa fatal en un admirador del filosofisme "camelot du roi".

El Càrtel va caure per l'ofensiva desapiadada de la gran finança. I la crisi financiera del Càrtel va ésser una conseqüència de l'aventura ruïnosa del Ruhr —obra i llegat de Poincaré—. Envers les esquerres franceses el senyor Brunet parla com els cavernícols espanyols que responsabilitzen a la República de les disbauxes borbòniques i de l'ofensiva financiera dels emigrats.

En el govern d'Herriot no va haver-hi cap socialista. Tothom sap que el partit socialista francès s'ha mantingut fidel a la tàctica de no governar mentre no compti amb majoria parlamentària pròpia.

En escriure la indecència que hem transcrit, el senyor Brunet no desconeixia això. Ha calumniat a consciència, com va fer-ho en l'afer Bloch. Sembla que és la seva especialitat.

I l'únic plaer del seu reaccionarisme. Secret que revela en el mateix article que comentem, en definir així la dreta francesa: "Agrupa persones molt dignes: aristòcrates, catòlics liberals, financiers, grans industrials, pagesos distingits."

Evidentment, persones molt dignes d'ésser apologiades per un Brunet!...

Indigne de la Cambra, digne de l'Ateneu

Les Corts Constituents varen declarar-se incompatibles amb Emiliano Iglesias.

L'amic de March, si bé perdonat per Lerroux, *et pour cause,* no ha posat més els peus a les Corts. Però s'ha revenjat parlant des de la tribuna de l'Ateneu de Madrid, i contra Catalunya.

Ja s'ha dit que l'odi cega.

¿Qui podrà ara, amb dignitat, parlar a l'Ateneu?

JOAN COMORERA

L'actuació de la "Protectora"

I

El meu amic i company Abelard Fàbrega va dedicar, fa unes setmanes, un llarg article a comentar l'actuació de l'"Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana". L'article era de crítica severa, però acabava prometent una segona part de caràcter constructiu.

Sigui'm permès, mentre no arriba la segona part anunciada, d'iniciar una discussió a l'entorn del pamflet del company Fàbrega.

"¿Què es proposa la Protectora?", demana l'articulista, copiosament alarmat pel que es veu, i les emprèn ardidament contra Bofill i Mates, que vol que els mestres que actuïn a Catalunya siguin ben catalanistes; contra Pere Mialet, que s'ha permès de comentar la manca de fervor educatiu i d'esperit catalanista de la majoria dels nostres mestres; contra Albert Bastardes, president de la Protectora, que ha tingut la *gosadia* d'escriure unes ratlles per demanar que s'ajudi els mestres catalans.

No podem endevinar com voldria Fàbrega que s'orientés l'actuació de la Protectora. Ja ens ho dirà. Però, de moment, el seu primer article ens fa creure que és partidari que la benemèrita entitat, que en molts moments ha concretat el sentiment catalanista del nostre poble, posi sordina a la seva actuació i es prepari a desaparèixer i també que està disposat a contribuir a que es constitueixi la casta del *maestro nacional,* feina ben poc adient en un home d'esperit obert, ara que s'estan liquidant altres castes que oposaven una barrera a la llibertat de pensament i de consciència.

L'amic Fàbrega argumenta prenent per estabilitzades coses que estan simplement en estat de projecte. Es veu que també s'ha pres seriosament allò de les 7.000 escoles que prometé Marcellí Domingo, i que creu que, tenint concedit el bilingüisme, les aspiracions dels catalanistes resten satisfetes. No és moment adequat per a discutir l'abast de les concessions que, en matèria d'ensenyament, ha fet a Catalunya el Govern de la República espanyola. Són molts els que opinem que més hauria valgut mantenir l'*statu quo,* i deixar al futur Govern Català les mans ben lliures per a organitzar tots els graus de l'ensenyament. Ha semblat que es concedien facultats extraordinàries, i el que s'ha fet ha estat fer marxar a la Generalitat per uns carrils dels quals hauria pogut passar-se quan l'Estatut fos aprovat. S'han creat molt poques escoles noves; s'està treballant ardidament en la catalanització de l'ensenyament. Però han de passar encara molts anys perquè es pugui prescindir de la col·laboració dels mestres particulars, si és que algun dia pot prescindir-se'n, i si és que és convenient que s'estendarditzi l'ensenyament.

El company Fàbrega, abans que catalanista, abans que pedagog, se sent *maestro nacional* i propugna perquè la tasca d'ensenyar s'estanqui com el tabac i els llumins. Amb el seu allegat col·labora a la tàctica de les Assessories Tècniques de Cultura de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona, que no reconeixen altra vàlua que la que ha estat controlada en unes oposicions nacionals: i això que en les dues oficines han fet l'experiència que no calen oposicions, ni tan sols títols acadèmics, per a entendre en coses relacionades amb la pedagogia i organització d'escoles de tota mena.

Jo no crec que el *magisterio nacional* contingui tots els mestres que valen. Hi ha de tot, com en el magisteri particular. Tinc molts amics que actuen en escoles *nacionales* i que són veritables notabilitats com a mestre; però també en conec que hom no s'explica com han pogut arribar al lloc que ocupen. Un mestre nacional, una volta situat en l'escalafó, pot dormir-se sobre els llorers—permeti's el castellanisme—i no preocuparse més de qüestions pedagògiques: els nois que van a la seva escola no poden fallar, i la Inspecció és més imaginària que real. El mestre particular ha de fer-se i mantenir un crèdit estudiant sempre i posant la seva escola d'acord amb les innovacions de la pedagogia. Es per això que jo crec que cal pensar-hi abans de socialitzar o nacionalitzar l'ensenyament. Això ho sap molt bé l'amic Fàbrega, que tant treballà a les Escoles de l'Ateneu Igualadí en competència amb els mestres *nacionales* d'aquella vila. ¿Per què ara vol enlairar exageradament els *nacionales* i ensorrar els particulars?

No cometré la injustícia, que tampoc volgué cometre Mialet, de no voler reconèixer la bona actuació d'un nucli important de mestres oficials exercint a Catalunya, que congriaren contra seu les ires dels dictadors i produïren l'èxode d'alguns inspectors poc dúctils als capricis dels homes que, sabre en mà, imposaven unes llarguíssimes vacances de ciutadania. El que dubto és que siguin la majoria, malgrat hagin presidit l'Associació homes tan netament catalanistes com els amics Jou, Barceló, Delclòs... El resultat d'unes eleccions no reflecteix sempre el sentiment de la majoria, i menys quan es tracta d'elegir els directius d'una Associació de Mestres. El companyerisme i l'apatia són sempre factors decisius. Però, en canvi, hem pogut constatar, en el tracte amb molts mestres oficials, que n'hi ha un gros estol als quals no preocupa altra cosa que l'escalafó, l'ascens, la tranquil·litat de l'escola. De segur que l'amic Fàbrega, si volgués parlar amb sinceritat, recordaria que, en mantes assemblees, les qüestions pedagògiques han passat gairebé desapercebudes, i les professionals han desvetllat discussions i passionetes a dojo. Jo recordo, i l'amic Fàbrega no ho haurà encara oblidat, que, en la setmana final de l'Escola d'Estiu de l'any passat, els concurrents, nacionals gairebé tots, impossibilitaren la lliçó pràctica que el mateix Fàbrega anava a donar, i, davant les observacions que se'ls feren, desertaren l'aula, perquè els interessava més una petita qüestió personal que hi havia plantejada.

Tot això vol dir que no tots els mestres nacionals, ni de bon tros, són mestres de consciència, ni mereixedors que Catalunya els confiï la tasca d'educar els seus fills.

RAFAEL RAMIS

DISCIPLINA DE PARTIT

La U. S. C. creix, potser, massa de pressa. No volem pas dir amb això que ens sàpiga greu que els efectius augmentin; ens referim més aviat al cas que l'augment no sigui proporcionat a la consciència collectiva i a la disciplina que tot partit socialista ha de tenir.

Si l'ingrés a les rengleres de la U. S. C. no es verifica amb ple convenciment que s'entra a formar part d'un partit de classe amb totes les virtuts i amb els naturals defectes i exigències, es farà un greu mal al partit i a l'obra emancipadora que aquest té el propòsit de realitzar.

Hi ha dues coses essencialíssimes que un partit socialista no pot permetre que siguin negligides. La unitat de criteri després dels acords dels congressos i la disciplina dels seus militants.

Els acords dels congressos poden ésser discutits en les seccions, es pot propugnar per la seva modificació, es pot salvar el criteri respectiu en el moment de la votació; però un cop aprovats per majoria s'han d'acatar mentre un pròxim congrés no acordi una cosa diferent.

Acatar els acords dels congressos no vol pas dir defensar-los, però molt menys vol dir combatre'ls i desacatar-los públicament. Actuant així sols aconseguiríem caure en un descrèdit per manca de disciplina i no tindríem mai l'honor d'ésser qualificats de minoria de "cemento armado". La democràcia també és això: saber guanyar i saber perdre, tot esperant el moment de tornar a guanyar.

La disciplina en els partits socialistes no és aquesta cosa rígida i indiscutible de les institucions capitalistes. Per nosaltres la disciplina és un factor de solidaritat. Quan el partit ens indica la conveniència que complim tal o qual missió, l'hem d'acceptar com a funció necessària als nostres ideals. Quan el partit ens convoca a una assemblea o a un míting o a una reunió, senyal que és necessària moral i materialment la nostra assistència i tenim el deure d'acudir-hi; és més: hem d'esforçar-nos per acudir-hi.

Qui no obri així, podrà estar afiliat a un partit socialista, podrà creure's que és socialista, però la seva conducta no respon a la tradició ni a les conveniències ni a l'obra dels partits socialistes de la classe obrera.

La U. S. C. té la necessitat i el deure d'inculcar als seus afiliats aquesta conducta si demés d'un partit nombrós vol ésser un partit eficient. Aquesta conducta no es pot disculpar a cap afiliat; però en els homes que tenen alguna delegació representativa és imperdonable que no la segueixin, i dintre les nostres possibilitats farem el possible perquè no es toleri.

JOAN FRONJOSÀ

DE LA GALERIA D'IMPERIALISTES ESPANYOLS
El Dr. Miguel de Unamuno, vist per Bagaria

DIUEN QUE NO HI HA CRISI

Hem observat, com en aquests últims temps alguns diaris de la dreta, especialment *La Publicitat* pretenen desmentir sense gaire èxit, naturalment, l'existència d'una greu crisi de treball. Sembla, segons es desprèn de llurs manifestacions, que en l'actualitat estem vivint a l'estil panglossià, en el millor dels mons vivibles, perquè mentre no vegem els homes rosegar-se les entranyes mútuament, mentre no els vegem caure pels carrers víctimes del setge fondament terrible de la fam i la indigència, mentre no es reproduïxin per carrers i places de la nostra ciutat les tràgiques i desconsoladores escenes que tingueren per escenari les poblacions russes quan l'època terrible de la fam, és perfectament opinable, per a segons qui, que la crisi no és altra cosa que un mite.

Els arguments en què es recolzen són definitius. N'hi ha prou amb fer un interviú a qualsevol empleat o funcionari d'una caixa d'estalvis, per a treure de seguida a llum una estadística—per alguna cosa estem en ple imperi de l'estadística—que ens demostri de manera irrefutable que mai com ara, els obrers no havien tingut una tan gran capacitat d'estalvi; n'hi ha prou amb entrar el cap a qualsevol lloc per a espectacles, per a convèncer-se que mai com ara els obrers no havien despès tan per esbargir-se; n'hi ha prou amb constatar com són cobertes les sèries de la gran RIFADA nacional en les seves jugades més fortes, per afirmar de manera rotunda i categòrica que els treballadors mai no havien estat en millor situació econòmica.

Diuen que no hi ha crisi. Millor farien dient que no volen dir que n'hi ha.

Ens recorden l'anècdota d'aquell rei que, repapat davant la taula abundosa de tota mena de menges naturals i exòtiques, s'estranyava de veure com els seus súbdits, fins aquell moment manses ovelles, s'escridassaven enfilats a les reixes del palau, demanant pa amb aires no massa tranquillitzadors. Si a ell no li mancava res!

No hi ha crisi? Evidentment, no hi ha crisi, per qui no en sent les conseqüències.

Pretendre demostrar la seva inexistència, prenent peu de la prodigalitat natural i humana de les masses treballadores en festivitats tradicionals i populars per excellència, és cercar tres peus al gat sabent que en té quatre.

Nosaltres afirmem que hi ha crisi i que aquesta presenta caràcters greus. I que amb comptades excepcions, com és ara la del ram tèxtil, la crisi afecta tots els rams de la producció nacional. ¿Voleu assegurar-vos de la veracitat de la nostra afirmació? Acudiu als centres d'expedició de matèries semimanufacturades, com són ara le bòbiles, magatzems de ferro, fusta, carbó, material elèctric, pintures, etc., i escatireu com avui el consum global ha descendit en la majoria dels casos en un 50 per 100 del consum d'ara fa dos anys, posem per cas. Doneu un tomb per la capital i suburbis, i observareu l'alarmant depressió que pateix el ram de construcció, o si us voleu estalviar passos, acudiu a l'Ajuntament a informar-vos de com ha descendit la concessió de permisos de tota mena. Recorreu tallers, fàbriques i magatzems i digueu-nos quants són aquells en els quals treballa el personal íntegre, amb les jornades íntegres. Observareu com, d'una manera general, o s'ha reduït el nombre d'obrers, o s'ha limitat la jornada de treball. I no oblideu que, per a un obrer, treballar tres dies a tot jornal, és el mateix que fer-n'hi treballar sis, reduint-li el sou a la meitat; les conseqüències són les mateixes.

I si després d'aquestes recerques, continueu mantenint una actitud negativa, creurem que, més que tractar-se d'una qüestió d'ignorància, hi ha una qüestió prèvia de mala fe.

JOSEP MIRET

CRÈDIT I PREVISIÓ

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat és practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

LLIBRES

A. Rosich Catalán: "L'estranger", novella. Amb un retrat de l'autor, per Joaquim Biosca.—Penya de l'Hostal del Sol.—Joan Salleat, de Sabadell, impressor. Barcelona, 1932.

Rosich Catalán acaba de llançar al mercat una novella d'envergadura. *L'estranger* presenta un argument dens, desenvolupat amb vigoria.

En la dedicatòria del llibre, l'autor ens diu que és fet "de fortitud i de nobleses". Joana és una dona malmesa per la vida; maridada per sensualisme, aviat es veu desemparada. Un dia recull un rodamon, Jaume Leclerc, i aquest home li desperta poderosament l'amor i els sentits. Però Jaume Leclerc viu del record de l'esposa i del fill, víctimes de la gran guerra, i no solament resisteix la temptació, sinó que és el més ferm ajut a la dona, a la qual protegeix de l'amenaça constant del marit i del seu temperament fogós. Carles Rahola, en breus paraules, ha descrit aquesta novella: "Un ambient fort, uns personatges destacats i humans; una vibració ensems feréstega i dolça de la vida. L'encarnació de l'esperit triomfant sobre la carn; de la realitat, transfigurada pel dolor i el sentiment."

L'estranger està ben planejada i ben novellada. L'argument pren el màxim relleu; novella descriptiva, els caràcters es desprenen de l'acció.

Però l'obra d'A. Rosich Catalán està completament desplaçada. És un gènere en voga anys enrera, avui ja en desuetud. Aquell realisme tan francès i segle XIX de la Victor Català desenrotllat en el medi característic de Marian Vayreda. Això, és evident, reporta els trets principals d'aquells temps, especialment dels de Víctor Català: duresa d'expressió, dins d'un estil reeixit, potser i tot massa brillant; transcendentalisme; vivacitat anecdòtica; tipisme; joc sentimental. Rosich Catalán, en una paraula, s'ha enamorat del seu argument i ha prescindit del temps.

Ens confirma aquesta darrera apreciació el llarg paràgraf en el qual es descriuen els horrors i la inhumanitat de la guerra europea. A. Rosich Catalán ha cregut oportú introduir en la seva novella aquest passatge, i n'han sortit unes pàgines en marcat contrast amb les restants.

Aquesta descripció punyent, dramàtica, de l'acció de Leclerc com a soldat, és del millor del llibre. Rosich Catalán, així, es desprèn de tot tradicionalisme i amb un llenguatge clar i simple—humanament suggestiu, per tant—sap infondre un interès, estil Remarque, que ens diu que el seu autor pot fer coses molt més pròximes a l'avui.

J. R. I T.

Del meu carnet

Misantropia

Els pobles individualistes — i és opinió general que Catalunya és un poble individualista— tenen tendència a la misantropia. Reconeixem en això un defecte racial. El misantrop, per regla general, és un egoista; si més no, és l'home que té un concepte tan elevat d'ell mateix, o d'allò que hauria d'ésser l'home, que no pot resignar-se a constatar que hi hagi realment tanta diferència entre el seu ideal i el tipus d'home que la realitat li ofereix. Quan el misantrop només és egoista, és misantrop per excés d'amor propi, la qual cosa no deixa d'ésser paradoxal. I quan ho és per pura misantropia, ho és per excés d'imaginació. No siguem misantrops per cap d'aquests dos conceptes. Posem un límit humà a totes les coses. És l'única manera de no caure en la utopia i de no induir al desconhort, dos extrems igualment detestables. Ja és sabut que, en la majoria de les coses, la virtut està en el terme mig.

ULISSES

Dels articles signats en són responsables llurs autors.

Els conflictes socials en el règim de la República

La casa Saula, de Calella

Dies enrera vàrem escriure, en aquestes mateixes pàgines, una exposició del conflicte plantejat entre els patrons de la fàbrica de pastes per a sopa, Fills de J. Saula, de Calella, i els seus treballadors. Aquest conflicte que avui es reprodueix, amb tendència a empitjorar extraordinàriament, fou resolt per mitjà d'una disposició del governador senyor Moles, en la qual ordenava a la casa Saula, vist que no volia repartir la feina entre els treballadors (clau del conflicte), que pagués el salari dels mateixos que de moment no volgués emplear i, a mesura que la feina l'obligués a prendre nous obrers, havia d'admetre abans els que de moment estaven vagarosos. El patró va acceptar aquesta disposició, en primer lloc perquè no implicava la seva submissió a la demanda dels obrers, i segonament perquè presumia que aquella disposició no fóra eterna i que al cap d'unes setmanes restaria sense efecte. Realment ha estat així; actualment el senyor Moles, rectificant per complet i d'una manera incomprensible aquella disposició, n'ordena una altra en la qual *decreta el comiat* d'un 25 per 100 de personal i faculta al patró per fer la selecció del mateix. ¿Com s'explica aquest canvi d'actitud del governador? Sembla que la justifica en el fet d'haver installat la casa Saula una nova màquina que—segons diuen—substitueix uns catorze treballadors, i en la disminució de producció, motivada per la vaga que ha sofert.

El governador, atenent requeriments del patró, va enviar un inspector per comprovar aquells extrems; el senyor Saula, avisat del dia que havia de rebre la inspecció, va fer parar una premsa que fins aquell dia havia treballat. Per altra banda, sangrant-se amb salut i planejant els seus intents des del moment en què se l'obligà a reobrir la fàbrica, no ha permès, des de llavors, que alguns dels seus viatjants sortissin al mercat a fer comandes. ¿Què se li en dóna de la pèrdua d'uns diners, que sap que ha de recobrar, si disposa d'uns milions de reserva? Tot, abans que consentir una victòria dels seus obrers que han comès el crim de sindicar-se i saber exigir els seus drets d'assalariats i d'homes.

Quant a la nova màquina, és només una excusa, per tal com fou installada abans de plantejar-se la vaga, i llavors no sols tenien ocupació tots els treballadors, sinó que els germans Saula volien establir un torn extraordinari amb nous obrers, a fi de donar l'abast a les demandes dels seus clients. ¿Com s'explica ara que la màquina obligui al acomiadament de personal?

Tot plegat posa en evidència la tortuosa conducta del patró, un dels homes més tossuts de Calella, que ha sabut pressionar, amb unes aparents justificacions, l'autoritat republicana de la província. El senyor Moles ha trobat la solució decretant l'ingrés dels obrers a les fileres famèliques dels parats, massa nombroses per a la nostra ciutat; aquesta actitud respon a la norma de favor que s'ha adoptat per als patrons, i en canvi hi han molts precedents de resolucions contra els obrers que ja *estan acostumats a acceptar* tota mena d'injustícies i han de callar davant els mànsers de la Guàrdia civil. Quan un patró amenaça amb tancar la fàbrica encara és l'hora que les autoritats han de recordar l'existència d'una llei de defensa de la República i les orientacions dels organismes oficials internacionals i nacionals sobre el repartiment del treball, que en el cas de la casa Saula és una de les indústries en les quals aquelles orientacions poden aplicar-se. En la indústria de pastes per a sopa, ja molt abans de la general crisi de treball, en l'època estival, el repartiment del treball entre els obrers era una norma corrent. El privilegi de la casa Saula pot tenir fatals conseqüències per Calella.

X. X. R.

Els parlamentaris catalans

Durant la setmana anterior han estat presents a totes o algunes de les sessions del Congrés, ultra els diputats que tenen alts càrrecs polítics, els següents membres dels partits catalans:

U. S. C.—Campalans, Serra i Moret, Josep Xirau.

Esquerra. — Aiguader, Aragay, Bellí, Companys, Dencàs, Gassol, Grau, Layret, Loperena, Lluhí, Palet, Palacin, Puig i Ferreter, Quintana, Santaló, Selvas, Sbert, Torres, A. Xirau.

Partit Catalanista Republicà. Nicolau, Esteve.

Lliga. — Abadal, Estelrich, Rahola.

Independents.—Carrasco, Corominas, Dolcet.

—

La setmana parlamentària fou de gran expectació. Però la discussió de l'Estatut no comença encara. El company Campalans hagué de romandre a Madrid per tal d'assistir a les reunions de la Comissió de Pressupostos dels dies 30 d'abril i 2 de maig, on es tractà de l'informe econòmic de l'Estatut. Fou l'únic dels tres diputats catalans que formen part de la Comissió que hi estigué present.

Subscripció permanent pro JUSTÍCIA SOCIAL

Donatius

SUMA ANTERIOR. .	1.075'75 Ptes.
Tubau, de Badalona. .	10 »
Total. . .	1.085'75 Ptes.

Correu administratiu

Modest Palahí, gir de . .	51'20 Ptes.
Froilà Gombau, gir de .	27'50 »
J. Casamort, de Figueres, gir de	2 »

URALITA

ELS MILLORS MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

URALITA, S. A.
Plaça Antoni López, 15 - Tel. 16556
BARCELONA

COMARCALS

A Tordera, com arreu de Catalunya, hi ha problema agrari

El problema de la terra, que per a molts a Catalunya no existeix, és palpable arreu de la nostra regió. Prova palesa n'estan donant les mil revisions de contractes que es van resolent en tots els jutjats de primera instància. Els que neguen que a Catalunya existeixi aquest problema, que per ara es veu molt difícil de resoldre, és que no coneixen prou a fons els propietaris i camperols catalans.

Alleguen alguns que el pagès de Catalunya gaudeix d'unes immillorables condicions de contracte que li permeten guanyar-se molt bé la vida. I són molts també els que esgrimeixen aquesta arma per fer estèril la iniciativa de reivindicació camperola suara desvetllada a Catalunya. ¿És que poser no saben els senyors que això diuen, que el pagès té el mateix dret a guanyar-se la vida com pot tenir el propietari més honrat? (La paraula *honradesa* sobra en el diccionari, quan l'apliquem a certs propietaris de Tordera.)

Com es veu que no coneixen els propietaris els que tot això diuen. Com es veu que no tenen ni el més lleu concepte dels tractes dictatorials i dèspotes que tenen per costum aquests senyors i que ara que estem en ple domini d'una República que es diu demòcrata no hauríem de tolerar. A Catalunya és necessari un canvi en la qüestió agrària, encara que no amb la mateixa amplitud i extensió de les terres andaluses.

Si coneguéssiu, amables lectors, com he pogut i tingut ocasió de conèixer jo, els tractes que molts parcers i masovers de Tordera havien de tenir per la força, ja que ningú no els emparava fins ara, per poder defensar i exigir els seus drets (això és el que més els cou als propietaris de Tordera), estic segur que faríeu causa comú ajuntant-vos al crit d'aquesta gent, i no criticaríeu, en les vostres tertúlies de cafè, la magna obra realitzada per aquesta gent del camp, que com dormida no gosava oposar-se al seu amo i exigir-li el que per dret li pertocava.

I aquests que fins ara tenien sotmesos els seus parcers o masovers talment esclaus, són aquests senyors propietaris de la nostra vila de Tordera, que van a missa cada diumenge, que són fervents catòlics (diuen ells, però que de catòlics no en tenen ni la punta del nas), plens d'una gran caritat cristiana que no practiquen, perquè Crist ens ensenyava que hem d'estimar el pròxim com a un nostre germà, i ells no fan més que explotar-lo, i mentre els altres, esclaus seus, tenen treballs per a llur sosteniment i el de llurs fills, ells, senyors *catòlics, apostòlics* i *romans,* viuen tranquils i ben peixats a costa de la sang que xuclen igual que sangoneres, paràsits inexterminables del pagès treballador.

TIMOTEU TOSAS

El Primer de Maig a Montgat

Obert l'acte i feta la presentació dels oradors, comença el company Bartrolí fent una exposició ràpida, però bellament sentida, de com s'ha desenrotllat la vida de l'element productor des de l'etapa abans de la civilització romana als nostres dies, remarcant les gestes d'Espartacus, Jesucrist, així com la influència que exerciren en el poble les idees que escamparen els enciclopedistes y Carles Marx. A continuació glossà el significat de la festa del Primer de Maig, recomanant a tots els obrers que aquesta festa avui consagrada com oficial, el que ha fet perdre el seu caire viril de protesta, la celebrin pensant sempre en la seva condició d'esclaus moderns.

Amb paràgrafs vibrants recorda a tots els oients la conveniència de formar un front únic proletari en aquests moments greus en què s'ha de discutir l'Estatut.

El company Coloma, del Comitè Executiu de la U. S. C., comença la seva brillant dissertació amb un cant a l'element femení que està nombrosament representat en aquest acte. Recomana que avui dia la Festa del Treball ha d'ésser per tots nosaltres un dia de recolliment espiritual i d'examen de consciència per continuar amb més delit encara la tasca empresa pel millorament de la Humanitat. Passa a comentar la situació actual, denunciant amb gran energia les injustícies del sistema econòmic que avui regeix, en el qual l'assalariat no és recompensat per allò que produeix i en canvi no se li donen els articles que corresponen al seu salari. Per a evitar aquesta situació de coses propugna per l'establiment del control obrer i la creació de cooperatives. Endinsant-se en aquest tema cita exemples abusius de la gran propietat, particularment les empreses de serveis públics, el latifundisme, la plus vàlua de la propietat urbana, les lleis d'herència establertes, etc., fent un corollari d'aquest tema amb els procediments emprats per la indústria p sada per provocar conflictes armats a tot arreu per poder millorar els seus guanys.

S'estén llargament respecte la injustícia que representa l'organització actual de la instrucció i educació del poble, posant de relleu que l'eliminació d'aquesta nafra social que és l'analfabetisme és un dels objectius primordials de la U. S. C. En acabar insisteix novament en demanar a tots els assistents a l'acte que el dia d'avui els serveixi d'enfortiment moral per a poder dur a bon terme la tasca de millorar la societat tal com propugnen els ideals i programa de la U. S. C.

Ambdós oradors foren llargament aplaudits.

F. R.

Volem que el Primer de Maig no ha estat prou perquè el Govern reparés l'error de les deportacions. Avui, doncs, refermem la nostra posició, acordada en el Congrés de la Federació Comarcal de Barcelona de la U. S. C. i reiterada en el Congrés Nacional, de protestar d'aquestes normes excepcionals i de demanar que siguin els tribunals ordinaris, en tot cas, els qui entenguin en els possibles mancaments a les lleis.

Un eloqüent manifest de diverses Federacions de la C. N. T.

Hem cregut sempre que la F. A. I. era catastròfica per a la C. N. T., la nostra formidable organització sindical que tots volem veure puixant. I tal com ho hem cregut, ho hem dit. Hem parlat sempre en nom del més pur sindicalisme, per amor i convicció sindicalistes. El faisme, per aquesta nostra actitud, ens ha combatut amb duresa, emprant sempre el més característic del seu llenguatge particularíssim.

Però, constantment, ens han vingut donant la raó elements diversos de la C. N. T. Mesos enrera reproduíem el manifest dels sindicats gironins contra el despotisme faista. Avui, reportem els principals paràgrafs d'un altre manifest, més eloqüent encara que l'anterior perquè les seves paraules són més contundents i perquè el signen les Federacions locals de Girona, de Lleida i de Tarragona.

Com nosaltres, aquests sindicats entenen que la C. N. T. ha d'ésser només que sindicalista, amb tota la força revolucionària del sindicalisme pur, integrat per totes les tendències obreristes, i organitzat segons les normes de la democràcia. L'audàcia d'una petita minoria que, per mitjans ben poc adients, regeix tota la magna institució del proletariat català, ha d'acabar; i és el millor mitjà el parlar i l'obrar amb ple sentit de la responsabilitat.

Diu el manifest:

"ALGO SOBRE LA CRISIS DE LA C. N. T.—En estos momentos de tal gravedad es cuando queremos plantear ante el juicio de la clase obrera confederada un aspecto, el más trascendental y espinoso, de la crisis interna de la C. N. T.

Desde el Congreso extraordinario celebrado el año pasado en Madrid, se han agudizado las luchas de tendencia en el seno de los Sindicatos afectos a la C. N. T. Se ha querido dar un carácter sectario, dogmático, a nuestra central sindical.

Los numerosos Sindicatos que no piensan en anarcosindicalista—aunque actúan en el terreno de la lucha de clases a base de acción directa—viven constantemente bajo la amenaza de expulsión del organismo confederal.

Se invalidan acuerdos de Asambleas de Sindicatos. Se quiere imponer desde arriba nombramientos de Juntas de una tendencia determinada. Se mediatiza la soberanía de las reuniones generales a pretexto de unos pretendidos principios más o menos puros que nosotros respetamos, pero que consideramos equivocados.

La democracia obrera en los Sindicatos, la libre expresión de todas las tendencias del movimiento revolucionario, quedan anuladas. El derecho a tener cargos en los Sindicatos, ligado al derecho de crítica y de discusión que es señal de vitalidad y de deseos de superación en toda colectividad, es patrimonio exclusivo de la tendencia anarquista dominante en la C. N. T.

Los casos de las Federaciones locales de Gerona y Lérida.—La Federación de Gerona.—En esa ciudad había un Sindicato Único, contando con unos 3.500 miembros. De acuerdo con las resoluciones del Congreso de Madrid, los trabajadores gerundenses creyeron llegado el momento de darse una estructura sindical nueva. Para dar más eficacia a su actuación, para dotar de más agilidad a su movimiento. Y sobre todo para poder ir a la realización inmediata de las Federaciones Nacionales de Industria.

Además, la importancia del movimiento obrero de Gerona chocaba con el estrecho sistema de organización a base del Sindicato Único de Trabajadores. Había que adaptar la estructura sindical a las necesidades del movimiento proletario.

Los trabajadores reflejan estas necesidades en sus respectivas reuniones de sección. La idea de transformar el Sindicato Único en Federación Local de Sindicatos prevalecía. Claro que contribuyeron a ello los desaciertos en que tanto en el orden de organización como en el administrativo incurrieron los elementos directivos.

El resultado fué elocuente: de los 3.500 miembros del Sindicato Único, 2.500 se pronunciaron a favor de la Federación Local. Los mil que restaban no podían considerarse todos en contra, pues que en algunas secciones la votación se hizo por la Junta de ellas y no en reunión de sección.

La voluntad de los trabajadores gerundenses era bien evidente. Los dirigentes del Sindicato Único se negaron rotundamente a realizar los acuerdos de la inmensa mayoría de los obreros. Decían que no había hombres capaces y suficientes para la dirección de la Federación Local. Es decir, querían seguir siendo "tutores" de los obreros, aun cuando los obreros expresaban el deseo de querer liberarse de su "tutela" y de regirse por sí mismos.

Fué planteado el caso al Comité Regional. Y dos miembros del mismo—Labrador y Parera—sobre el terreno fallaron en el sentido de que los "obreros gerundenses no podían regirse en Federación Local porque no estaban capacitados para ello".

En Gerona hay, pues, un minúsculo Sindicato Único y una Federación Local de Sindicatos. Formalmente, la Federación Local no está expulsada de la C. N. T., pero sí lo está de hecho. El Comité Regional no se ha pronunciado en "ningún" sentido, pero rehusa todo trato con la Federación Local y los mantiene con el Sindicato Único.

La Federación Local de Lérida.—El Comité Provincial de Lérida—nombrado en forma irregular, ya que sus componentes no tienen ninguna responsabilidad directa con su Sindicato—expulsó de la C. N. T. al Sindicato de la Madera a partir del primero de enero de 1932. El Sindicato de la Madera tiene un presidente que no es "grato" al Comité Provincial.

Los acuerdos de Madrid, que tanta perturbación han ocasionado en la vida interna de los Sindicatos, son hijos de un sectarismo cerrado que está reñido con la más elemental soberanía de las Asambleas y con el espíritu federalista que informa a la C. N. T. Según los acuerdos de Madrid, el compañero presidente del Sindicato de la Madera no podía serlo. Pero las repetidas Asambleas de dicho Sindicato ratificaban el nombramiento del mencionado cargo al camarada no "grato" al Comité Provincial que en Lérida no representa a nadie más que a sí mismo.

La orden de expulsión se mantenía en pie. La Federación Local de Sindicatos se niega a "acatar" la orden del llamado Comité Provincial. Los Sindicatos leridanos se solidarizan con el Sindicato de la Madera.

La "Provincial" emplaza a la Federación Local a que expulse al Sindicato de la Madera. Pero la Federación Local no hace caso de las comunicaciones.

Pasan unas semanas. Ante su fracaso evidente, el Comité Provincial cambia de disco. Ahora son dos los Sindicatos que hay que expulsar: la Madera y la Alimentación. Y da una semana de plazo para que los demás Sindicatos celebren Asambleas y sancionen sus órdenes de expulsión. Si las decisiones de los Sindicatos son opuestas a su "úkase", el Comité Provincial los considerará sistemáticamente expulsados de nuestra central sindical.

Así están las cosas.

La C. N. T. saldrá de la crisis que la agobia devolviendo a los Sindicatos la plenitud de sus derechos para revocar y elegir libremente sus Juntas y Comités. La C. N. T. saldrá de la crisis si adapta, además, su actuación al ritmo revolucionario de los actuales momentos históricos.

La C. N. T. se vigorizará y será la auténtica organización sindical revolucionaria de toda la clase trabajadora si abandona todo intento de querer imponer a los Sindicatos los prejuicios dogmáticos de una tendencia determinada. Nuestra central sindical será fuerte y capaz para todas las empresas revolucionarias, aun las más audaces, si es verdaderamente sindicalista revolucionaria, si en la misma pueden cobijarse todas las tendencias proletarias."

Unió Socialista de Catalunya

Mítings i Conferències

AVUI

Conferència de Joan Comorera al Centre d'Unió Republicana d'Arbeca, a les nou i mitja del vespre. Tema: "El socialisme a Catalunya".

DEMÀ

Conferència de Joan Comorera a Joventut Republicana de Torregrossa, a les onze del matí. Tema: "La U. S. C.".

—

Conversa de Joan Comorera a Borges Blanques, a les dues de la tarda.

—

Conferència de Cosme Rofes a la Secció de Manresa, a les onze del matí. Tema: "El progrés humà".

—

Conferència d'E. Granier-Barrera a la Societat Coral de Puigreig, a les tres i mitja de la tarda. Tema: "El moviment obrer de Catalunya".

MAIG 11

Conferència de Joan Comorera a la Secció del Districte VI, Ronda Sant Antoni, 100, segon, segona, a les deu del vespre. Tema: "Socialisme i Comunisme".

Secretariat electoral

Els companys delegats de les Seccions són pregats de personar-se, el proper dimarts, dia 10 del present, al domicili central de la U. S. C., a les set de la tarda, per tal de començar l'organització dels treballs encomanats al Secretariat.

Seccions primeres dels Districtes IX i X

El proper dimecres dia 11, a les deu de la vetlla, donarà una conferència a l'estatge social d'aquestes Seccions (Clot, número 32, baixos) el company Josep Grau-Verdú. Tema: "Problemes de ciutadania".

Secció del Districte VII

La Secció del Districte VII de la Unió Socialista de Catalunya convoca els seus afiliats a l'Assemblea reglamentària que tindrà lloc el propvinent diumenge, dia 8, a les deu i mitja de primera convocatòria i a les onze de segona, a l'Avinguda de Francesc Lairet, núm. 101, per a tractar el que segueix:

Primer. Donar compte de la marxa de la Secció.

Segon. Estat de comptes de la mateixa.

Tercer. Nomenaments de càrrecs vacants.

Quart. Orientacions a seguir.

La Junta

La Internacional dels Minaires

En la seva recent reunió de Brusselles, el Comitè de la Federació Internacional de Minaires ha decidit organitzar demostracions monstres en tots el països, el diumenge 4 de setembre.

El Comitè està elaborant un manifest que serà enviat als minaires de tots els països, declarant que la solució de llurs dificultats és impossible sota el sistema capitalista i protestant contra la resistència operada pels propietaris de les mines i pels governs contra les demandes de les organitzacions obreres.

El Congrés Internacional de Minaires tidrà lloc el dia 2 d'agost a Londres.

Ateneu Polytechnicum

A la Secció d'Estudis Polítics i Econòmico-Socials de l'Ateneu Polytechnicum, Alt de Sant Pere, 27, pral., el ciutadà Andreu Nin donarà un curs de tretze lliçons sobre "La Revolució Russa".

Vet ací el programa:

Lliçó I.— L'evolució capitalista de la Rússia pre-revolucionària. — L'economia russa abans de l'"emancipació" dels camperols per Alexandre II.—Les revoltes agràries.—La sublevació desembrista.—El moviment populista.

Lliçó II.—L'evolució capitalista de la Rússia pre-revolucinària.—La descomposició de l'economia feudal i el desenvolupament capitalista. — Característiques peculiars de l'economia russa d'abans de la revolució.

Lliçó III.—El moviment obrer revolucionari. — Les primeres organitzacions obreres.—Els primers nuclis marxistes.—El marxisme "legal".—Fundació del Partit Social-Demòcrata Obrer Rus.— El bolxevisme.

Lliçó IV.—Els anys de reacció i la guerra imperialista.—La depressió revolucionària.—El nou impuls del moviment. —La guerra imperialista.—Els últims anys del tsarisme.

Lliçó V.—La revolució de 1905.—La guerra russo-japonesa. — El "Diumenge Sagnant".—Les vagues generals.—La insurrecció de desembre.—Els partits i la revolució.

Lliçó VI.—La revolució de febrer.—La caiguda del tsarisme.—El Govern Provi ional.—Els Soviets.—La revolució democràtico-burgesa irrealitzada.—Les "jornades de juliol".—Kornílov.

Lliçó VII.—La revolució d'octubre.—La presa del poder pels bolxevics.—Els primers vuit mesos d'actuació del Govern dels Soviets.—La guerra civil.—La política nacionalitària.—La pau de Brest-Litowsk.

Lliçó VIII.—El comunisme de guerra. —Causes del comunisme de guerra.—Característiques.—Organització de la producció.—Les requisicions.—La discussió sobre els sindicats.—La revolta de Kronstadt.

Lliçó IX.—La nova política econòmica (NEP).—Causes que la determinaren.—Característiques. — Resultats.—Les contradiccions de l'economia soviètica.

Lliçó X.—La indústria.—La lluita a l'entorn de la política econòmica.—El pla quinquenal.—Resultats.—Perspectives.

Lliçó XI.—La política al camp.—La lluita a l'entorn de la política al camp. —La collectivització.

Lliçó XII.—Els Sindicats.—Els Consells de Fàbrica.—Els Soviets.—El Partit.

Lliçó XIII.—La revolució cultural.—L'escola.—La premsa.—L'educació tècnica.—El teatre.—L'art.—La literatura.—Les biblioteques.—L'educació política.—La revolució i els costums.

NOTES.—El preu d'inscripció a aquest curs és de *dues pessetes* per als socis de l'Ateneu Polytechnicum i de *quatre pessetes* per als no socis. Les inscripcions es reben a Secretaria. El curs començarà el dia 11 de maig, a les vuit del vespre, i es donarà tots els dimecres a la mateixa hora.

TIP. CATALANA - Vich, 16 Tel. 78755 - Barcelona